

De Linge 12/04/08

Uiterlijk telde ons inschrijvingsblad 8 namen, voor deze mooie voorjaarstocht, toch een vrij magere opkomst naar mijn gevoel. Toegegeven de weersvoorspellingen gaven geen uitzonderlijk mooi lenteweer en de maand maart had de bloesems niet tot ontluiken gestimuleerd. Maar voor hen die het nog niet weten, de Linge blijft een optimaal toeristisch riviertje. Het is een waterloop tussen de fruitbomen, met hier en daar een natuurgebied, in een vogelrijke omgeving met weinig verkeer langs zijn oevers. Deze oevers zijn meestal laag, die zelfs voor een kajaker uitzicht biedt op de omgeving, altijd een plus punt t.o.v. de hoge oevers van Nete, Dijle of Demer.

Toen ik, kwart voor negen arriveerde, waren de praktische zaken al geregeld. Het is stilaan traditie dat mijn geel kajakske als laatste op de kar wordt gebonden. Even moest ik toch de tochtleiding van het vooropgestelde traject overtuigen. Het begeleidingsteam, José en Liliane, die fietsend het parcours gingen afleggen, gaven mee de doorslag. Het stadje Leerdam klonk hen als muziek in de oren.

De GPS werd ingesteld op Beesd, meer bepaald op de Havendijk en de drie auto's met hun lading zoefde de parking af, richting de Betuwe. Ditmaal zonder slingeren, bereikten we probleemloos de Havendijk.

Daar nodigde een prima steiger, met 2 zitbanken ons onmiddellijk uit de 4 kajaks en de 2 canadezen langs de waterkant te deponeren. Opnieuw werd het technisch vernuft ingesteld op Spijk. De drie vierwielaars snorde naar het eindpunt, waar mijn geheugen nog werkte, en de prima parkeerplaats naast het voetbalveld aanwees.

Toen we terug in Beesd arriveerden, waren de SKK vogels gevlogen. Een plaatselijke duiventil met koffie en thee, was hun tijdelijke verblijfstek. Enkele harde woorden waren er nodig om het zestal uit deze warme, knusse tempel te verdrijven en post te vatten naast hun geliefde vrijetijdsbesteding.

Een stevige wind op kop probeerde die liefde onmiddellijk om te buigen naar haat. Hij slaagde niet in deze aards moeilijke opgave. Opgeven staat niet in het clubreglement. De beuk (of was het appel- of perenboom de streek indachtig) erin, werd onze slogan. Zware arbeid voor ons viertal in de canadezen. Steven en Nancy met hun indrukwekkende aanwinst en Wilfried en Martinique in dat houten pronkstuk, samen in strijd tegen de natuurgoden. De vier zeekajaks hadden het een pak gemakkelijker. Gebouwd om de wind op te vangen, was het in hun boten een stuk eenvoudiger om naar het eindpunt te peddelen.

Van in den beginne werd het duidelijk dat we de verkeerde vaarrichting hadden gekozen. Het is natuurlijk logisch om een rivier af te varen, maar door de geringe stroming, die dag zelfs niet te onderscheiden, hadden we beter

het traject andersom gevaren. Ook onze trouwe tweewielers droomde intussen van rugwind.

Met kracht en kunde ontwikkelde onze canadezen toch nog een gemiddelde snelheid van meer dan 6 kilometer per uur. Voor een roeivereniging, die dezelfde intentie had als wij, was dit tempo bij wijle te snel. Vier personen bemande de roeiboot, twee roeiers aan de riemen en twee bankzitters. Regelmatig werd er van team gewisseld en werden roeiers bankzitters en *versa-versa*. Het waren uiteraard geen Olympische boottypes.

Wat me ook was opgevallen, deze sportievelingen waren reeds lang op het water. Ze passeerden ons voor de eerste maal reeds in Beesd, toen onze boten nog op het droge lagen. Bij ons eindpunt in Spijk veel later op de dag, was hun lijdensweg nog niet ten einde. Zij roeiden naarstig verder terwijl wij de boten op de kar legden.

Bij een gekende herberg na 4 km zweten, polste ik of we nu al de knapzak zouden aanspreken. Maar met de smaak van de *crème fraîche* met appelgebak nog tussen hun kiezen, werd de stop weggewuifd. Het volgende dorp zou wel soelaas brengen. Helaas, het volgende dorp, Gellicum, was schijnbaar drankloos. Hoe onze ogen ook priemde door het struikgewas, over de dijk, nergens enige zichtbare beweging van dorpsleven laat staan van het sociale leven.

De wind bleef ons gezelschap teisteren. Er stond nu al meer schuim op onze lippen dan op het wateroppervlak. Enkel één tutterende met een aangepast equipement was schuimloos. De magen knorden, de spieren knarsten, een stopplaats werd hoognodig. Na een achtervolging op leider Pol, kon ik met wat moeite, dienst maken dat Asperen een steenworp te ver was voor ons gezelschap. Bij een inham werd naar een geschikte stopplaats gezocht. Wilfried had daar geen tijd en zin in. Hij laveerde zijn kano naast een steiger en enkele seconden later, was de zak met 2 broden en zeven vissen geëtaleerd. De helft was al verorberd, als de laatste kajaker zijn kont op de steiger plaatste. Meteen werd een oud gezegde even opgefrist, de laatste zal de eerste zijn aan de dis. Op onze rustplaats roestte ook een caravan. Het verbaasde menig caravanbezitter, hoe het mogelijk was zo'n authentiek stuk te verwaarlozen. Sommigen droomden ervan het ding stiekem te transporteren.

Van het schuim bevrijdt, werd de tocht vervolgd. Na enkelen stevige peddelslagen, gleden we door de openstaande sluisdeuren en pronkte Asperen op de linkeroever, ons uitnodigend voor een oponthoud. Net op cadans, werd die uitnodiging genegeerd. De fietsers in gedachte, werd ons doel Leerdam. En daar stonden op de steiger José en Liliane ons naarstig toe te wuiven. De peddelslag verdapperde, het werd als waren een eindrush naar de dames, met achterliggende drankgelegenheid.

Het was een verheugend en perfect getimed weerzien voor beide partijen.

Onze 12 km over water, werden voor hen 24 km over land. De dames hadden genoten van het fietspad Linge en het fietspad Linge en Waal. Dit was trouwens enkel een kwestie van optimaal genieten van de bloesemtijd. Deze tijd wordt ook financieel uitgebaad door twee toeristische schepen vanaf deze kade. Ze toonde onze net gevaren route aan alle betalende belangstelingen. En er waren er wel wat. Van achter het glas tuurde de natuurliefhebbers halsreikend naar de fruitbomen, op het bovendeck stond een eenzame poolreiziger het natuurlijk fenomeen te aanschouwen.

Uit de wind en achter een pint werd de hereniging gevierd met witte trappist (dat een vervalste Hoegaerden was). Na de aankomstdrink, gevolgd door een afscheidrink, werden de sportieve belangen opnieuw gescheiden. Gesterkt konden we het gezwoeg glimlachend hernemen. De verschillende boten van de roeivereniging werden opnieuw voorbij gepeddeld (consumeren tijdens een clubuitstap was voor hen reglementair verboden). Onze fietsclub hield nu alles nauwlettend in de gaten. Elke technisch foute peddelslag werd digitaal vastgelegd, om in een later stadium vakkundig besproken te worden, met uiteraard beeldend bewijsmateriaal. Het waren ook zij die zorgden dat onze clubleden geen steiger te ver vaarden bij het eindpunt. Met vlag, wimpel, toeter en vocaal getier stonden de twee hostesses op het juiste ponton. Dat getoeter, dat remroer gaf de canadezen extra adrenaline, met verenigde, gelijkmatige, snelle peddelslagen werd er gestreden voor de rapste der rappen. Het groen ging naar rood voor bruin. Dezelfde hostesses vormden ook de erehaag voor de deelnemers. Deze haag werd na het passeren van de laatste overvloedig begoten door de weergoden, die hun tranen de vrije loop lieten als waardering van dit peddelgebeuren. Waardering hadden alle deelnemers voor Ron's camionette. Een waar schuiloord in barre tijden, waar de echte clubgeest ronddoelt, waar het warme verenigingsleven voelbaar is.

Enkele moedigen konden het niet laten, onder deze godense grillen de boten op de kar te binden, terwijl reeds betere tijden zich aan de horizon aankondigden.

De twee auto's arriveerden onder reeds betere weersomstandigheden. De kar werd schijnbaar aan Wilfrieds auto gekoppeld. Na de start ging de kar haar eigen leven leiden, die abrupt gestopt werd door een coup de frein van Wilfried. Botsend metaal met bijhorend lawaai en blutsen waren het eindresultaat. Gelukkig had zijn bumper al wat ervaring.

Op de club werd al die narigheid nog even doorgespoeld met echt "paters" bier. Met herwonnen kracht en als toekomstig lid van de fietsclub, mocht ik huiswaarts

ferre